

Rolnummer 5319
Arrest nr. 137/2012 van 30 oktober 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 », gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 24 januari 2012 in zake Xavier Deceuninck en Stéphanie Coquard tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 23 februari 2012, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« Is artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* op 8 januari 2010, bestaanbaar met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat het genoemde Avenant volkomen gevolg heeft, en terwijl artikel 3 van het Avenant in die zin kan worden geïnterpreteerd dat het van toepassing is vanaf 1 januari 2009, dat wil zeggen op de belasting gevestigd vanaf het aanslagjaar 2009, dat betrekking heeft op de inkomsten van het jaar 2008 ?

Is artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* op 8 januari 2010, bestaanbaar met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat het genoemde Avenant volkomen gevolg heeft, en terwijl artikel 3 van het Avenant in die zin kan worden geïnterpreteerd dat het van toepassing is vanaf 1 januari 2009, dat wil zeggen op de belasting gevestigd vanaf het aanslagjaar 2010, dat betrekking heeft op de inkomsten van het jaar 2009 ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Bij beschikking van 6 juni 2012 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 26 juni 2012 na de Ministerraad te hebben verzocht uiterlijk op 21 juni 2012 aan het Hof alle nuttige inlichtingen te doen toekomen aan de hand waarvan kan worden vastgesteld waar de eisers voor de verwijzende rechter in 2008 en 2009 woonachtig waren.

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2012 :

- is verschenen : Mr. O. Massart *loco* Mr. M. Denève, advocaten bij de balie te Charleroi, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De eisers voor de verwijzende rechter vorderen de vernietiging van een belastingaanslag met betrekking tot gemeentelijke opcentiemen die te hunnen laste werden ingekohierd voor het aanslagjaar 2009 en die werden berekend op basis van het beroepsinkomen dat door één van hen in 2008 in Frankrijk werd ontvangen. Het bezwaarschrift dat zij bij de belastingadministratie hadden ingediend, waarbij zij aanvoerden dat het Avenant van 12 december 2008 bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot het voorkomen van dubbele belasting, ten aanzien van die opcentiemen, slechts van toepassing is vanaf 1 januari 2009, werd verworpen.

De wetgever heeft met een wet van 7 mei 2009, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 januari 2010, zijn instemming verleend met dat Avenant. De verwijzende rechter is van oordeel dat de bewoordingen van de bepaling van het Avenant waarin, wat de opcentiemen betreft, wordt gesteld dat zij « van toepassing [is] vanaf 1 januari 2009 » het niet mogelijk maken te bepalen of rekening dient te worden gehouden met de inkomsten ontvangen vanaf 1 januari 2009 dan wel met de opcentiemen ingekohierd vanaf 1 januari 2009; hij stelt evenwel vast dat de wetgever in de parlementaire voorbereiding duidelijk heeft aangegeven dat de wet van toepassing moest zijn op de belastingen gevestigd vanaf het aanslagjaar 2009, zodat de wet van toepassing is op de inkomsten van 2008 en terugwerkende kracht heeft wat die inkomsten (en die van 2009) betreft, aangezien de belastingsschuld definitief ontstaat op de datum waarop de periode waarvan de inkomsten de heffingsgrondslag vormen, wordt afgesloten.

Omdat de verwijzende rechter vaststelt dat die terugwerkende kracht tot gevolg heeft dat de personen op wie de wet met terugwerkende kracht van toepassing is, de belasting die van hen zou worden gevorderd, niet hebben kunnen voorzien, in tegenstelling met diegenen op wie die wet niet met terugwerkende kracht van toepassing is, richt hij, de vordering van de verzoekende partijen inwilligend, de hierboven weergegeven vraag tot het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de prejudiciële vragen

A.1. De Ministerraad betoogt dat de prejudiciële vragen niet ontvankelijk zijn omdat noch de motivering van de verwijzingsbeslissing, noch de formulering van de vragen het mogelijk maken de categorieën van personen te bepalen die zouden moeten worden vergeleken; de verwijzende rechter beperkt zich ertoe te verklaren dat de personen die een retroactieve toepassing van de wet ondergaan en diegenen die haar niet ondergaan op identieke wijze worden behandeld, zonder aan te geven in welk opzicht de in het geding zijnde bepalingen hen aan een identieke behandeling zouden onderwerpen.

Ten gronde

A.2.1. De Ministerraad geeft, onder verwijzing naar de artikelen 308, 466, 466bis, 467 en 469 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992), aan dat door België vanaf 1 januari 2009 toe te staan een aanvullende gemeentebelasting op de vrijgestelde inkomsten te vestigen, het in het geding zijnde artikel 3 van het Avenant van 12 december 2008 aansluit bij die bepalingen van het WIB 1992 die betrekking hebben op de aanvullende lokale belastingen bij de personenbelasting die, wanneer een internationale overeenkomst dat toelaat, ten laste kunnen worden gelegd van de rijksinwoners die bedrijfsinkomsten van buitenlandse oorsprong ontvangen die krachtens die overeenkomst van de Belgische belasting zijn vrijgesteld.

De belasting wordt in dat geval berekend op basis van de belasting die verschuldigd zou zijn indien de belastingplichtige in België zou worden belast; in het algemeen is zij, zoals de administratieve commentaar bij het WIB 1992 aangeeft, verschuldigd door de natuurlijke personen die op 1 januari van het jaar dat het aanslagjaar aanduidt, hun fiscale woonplaats in de gemeente hebben en er een aanslag in de personenbelasting voor datzelfde aanslagjaar verschuldigd zijn.

A.2.2. De Ministerraad zet uiteen dat artikel 466*bis* van het WIB 1992 werd aangenomen om de inning mogelijk te maken van aanvullende lokale belastingen op inkomsten die bij een internationale overeenkomst zijn vrijgesteld, en aldus de financiering te waarborgen van de gemeenten waar belastingplichtigen wonen wier beroepsinkomsten van Belgische belasting zijn vrijgesteld omdat zij in het buitenland zijn ontvangen. In het arrest nr. 16/2009 werd aanvaard dat het billijk is dat die personen bijdragen in de financiering van de gemeenten waarvan zij de diensten gebruiken. De in het geding zijnde overeenkomst biedt te dezen de mogelijkheid in dat opzicht een onrechtvaardigheid te corrigeren die talrijke jaren onder de inwoners van die gemeenten bleef bestaan.

A.2.3. Aangezien krachtens de algemene regels de Belgische belasting verschuldigd is door diegenen die op 1 januari van het aanslagjaar rijksinwoners zijn en wier beroepsinkomsten door de werking van een overeenkomst van de Belgische belasting zijn vrijgesteld, zijn, volgens de Ministerraad, de personen op wie het Avenant betrekking heeft, noodzakelijkerwijs diegenen die, ten aanzien van de in het geding zijnde overeenkomst, op 1 januari 2009 in België een duurzaam tehuis hebben. Die datum is des te meer verantwoord omdat hij ertoe strekt de heffing van aanvullende lokale belastingen toe te passen op inwoners van de gemeente van wie men kan vermoeden dat zij er permanent gevestigd zijn en er het voordeel genieten van de diensten die zij verstrekt. De bij een arrest van het Hof van Cassatie van 26 september 2002 in een dergelijk geval aanvaarde retroactiviteit corrigeert aldus, door een maatregel waarvan de terugwerkende kracht uiterst beperkt is, een oude ongelijkheid die de inwoners van de gemeente die geen bij overeenkomst vrijgestelde inkomsten ontvangen, trof.

A.2.4. Volgens de Ministerraad kan de in het geding zijnde terugwerkende kracht de belastingplichtigen die de belastingheffing waaraan zij onderworpen zijn, niet hebben kunnen voorzien of geen provisie ervoor hebben kunnen aanleggen, niet in een situatie plaatsen die wezenlijk verschilt - en die een verschillende behandeling vereist - van die van de belastingplichtigen die die heffing wel hebben kunnen voorzien of een provisie ervoor hebben kunnen aanleggen : ofwel hebben de eersten de bedragen die zij verschuldigd zijn langer kunnen behouden of investeren, ofwel, indien zij niet meer over die bedragen beschikken, zullen zij een aanzuiveringsregeling kunnen onderhandelen met de belastingadministratie. Bovendien werd, zodra het Avenant van 12 december 2008 was gesloten, aan de in het geding zijnde maatregel ruchtbaarheid gegeven in de pers.

- B -

B.1. Aan het Hof worden vragen gesteld over de bestaanbaarheid met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet van artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 ».

Dat artikel 2 bepaalt :

« Het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, (hierna ‘ het Avenant ’ genoemd), zal volkomen gevolg hebben ».

De wet van 7 mei 2009 werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 januari 2010.

B.2. Het Avenant waarmee de in het geding zijnde wet instemt, bevat een artikel 3 waarnaar de prejudiciële vragen verwijzen en dat bepaalt :

« In het Slotprotocol van 10 maart 1964 wordt na het punt 6 een punt 7 toegevoegd dat als volgt luidt :

‘ 7. Voor het vaststellen van de aanvullende belastingen die worden gevestigd door de Belgische gemeenten en agglomeraties, houdt België, niettegenstaande elke andere bepaling van de Overeenkomst en van het Aanvullend Protocol inzake grensarbeiders, rekening met de beroepsinkomsten die in België vrijgesteld zijn van belasting volgens de Overeenkomst en dit Protocol. Die aanvullende belastingen worden berekend op de belasting die verschuldigd zou zijn in België indien de desbetreffende beroepsinkomsten van Belgische oorsprong zouden zijn. Deze bepaling is van toepassing vanaf 1 januari 2009 ’ ».

B.3. De verwijzende rechter is van mening dat de bewoordingen van artikel 3 van het Avenant niet duidelijk zijn en het niet mogelijk maken te bepalen of zij de inkomsten verkregen vanaf 1 januari 2009 beogen dan wel de aanvullende belastingen ingekohierd vanaf 1 januari 2009; maar op basis van de parlementaire voorbereiding van de wet houdt hij rekening met een interpretatie ervan volgens welke de nieuwe bepalingen met terugwerkende kracht van toepassing zijn op de belastingen gevestigd vanaf het aanslagjaar 2009 en, bijgevolg, op de inkomsten van het jaar 2008.

B.4.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de gelijke behandeling die de in het geding zijnde bepalingen instellen ten aanzien van de belastingplichtigen wier bedrijfsinkomsten in België van de belasting zijn vrijgesteld maar dienen om de aanvullende belastingen vast te stellen die door de gemeenten en de agglomeraties worden gevestigd, krachtens het nieuwe punt 7 van het Protocol van 10 maart 1964, toegevoegd bij artikel 3 van

het Avenant waarmee de in het geding zijnde wet instemt. Door erin te voorzien dat dat punt 7 « van toepassing [is] vanaf 1 januari 2009 », zonder, onder die belastingplichtigen, onderscheid te maken tussen, enerzijds, diegenen die de beroepsinkomsten in 2008 (eerste prejudiciële vraag) of in 2009 (tweede prejudiciële vraag) hebben verkregen en, anderzijds, diegenen die dergelijke inkomsten later hebben verkregen, zouden de in het geding zijnde bepalingen - wegens, volgens de verwijzende rechter, de terugwerkende kracht ervan - de belastingplichtigen die tot de eerste van die twee categorieën behoren, de mogelijkheid ontzeggen de belastingheffing te voorzien waarvan zij het voorwerp zouden uitmaken.

B.4.2. In tegenstelling met wat de Ministerraad betoogt, maakt de motivering van de beslissing waarmee aan het Hof vragen worden gesteld, het dan ook mogelijk de categorieën van personen te identificeren die het voorwerp zouden uitmaken van een discriminerende gelijke behandeling en te bepalen waarin die zou bestaan.

B.5.1. Rekening houdend met de samenhang ervan, worden de twee prejudiciële vragen samen onderzocht.

B.5.2. Uit het verwijzingsvonnis en uit het dossier van de rechtspleging blijkt dat de eisers voor de verwijzende rechter gedomicilieerd zijn in de Belgische grenszone in de zin van artikel 11, paragraaf 2, c), tweede lid, van de voormelde Overeenkomst van 10 maart 1964. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die hypothese.

B.6.1. Het Avenant waarmee de in het geding zijnde wet instemt, heeft, in essentie, ten doel de afwijkende fiscale regeling voor grensarbeiders ingesteld door de Overeenkomst van 10 maart 1964 op te heffen, krachtens welke zij belastbaar waren in hun verblijfstaat, en, in beginsel, de algemene bepalingen krachtens welke zij belastbaar zijn in de Staat waar zij hun activiteiten uitoefenen op hen toepasselijk te maken (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, pp. 2 tot 8).

B.6.2. In de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde wet worden de redenen aangegeven die ten grondslag hebben gelegen aan de aanneming van de bepalingen die het mogelijk maken de in B.4 bedoelde aanvullende belastingen op te leggen aan de belastingplichtigen die in België verblijven, maar een voortaan aan de Franse belasting onderworpen beroepsactiviteit in Frankrijk uitoefenen :

« Het Avenant biedt tevens een oplossing voor de financiële problemen van heel wat Belgische gemeenten.

Reeds vele jaren moeten de gemeenten uit de grensstreek met Frankrijk immers het hoofd bieden aan belangrijke financieringsproblemen. Die problemen zijn meer bepaald te wijten aan de aanwezigheid op hun grondgebied van inwoners (bijvoorbeeld Franse ambtenaren) waarvan de beroepsinkomsten ingevolge de Overeenkomst in Frankrijk belastbaar zijn. Conform de huidige bepalingen van die Overeenkomst betalen die personen, die in België vrijgesteld zijn van de personenbelasting, evenmin gemeentelijke opcentiemen, hetgeen voor de begroting van die gemeenten een winstderving betekent die in sommige gevallen aanzienlijk kan zijn. De door het nieuwe Avenant voorziene belastingheffing in Frankrijk van ‘ Belgische ’ grensarbeiders had nog voor grotere problemen kunnen zorgen.

Dit zal echter niet het geval zijn. Het Avenant zal België immers in de mogelijkheid stellen om gemeentelijke opcentiemen te heffen van de beroepsinkomsten van zijn inwoners - grensarbeiders of anderen - die in België belastingvrijstelling genieten op grond van de Overeenkomst en van het Avenant.

Door niet toe te staan dat personen die op 31 december 2008 hun duurzaam tehuis in België hebben nog langer het voordeel van de grensarbeidersregeling genieten, zal het Avenant ook een einde maken aan het verschijnsel van de massale fiscale emigratie naar de Franse grensstreek (2 000 belastingplichtigen per jaar), die eveneens nadelig is voor de financiën van de Belgische gemeenten » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, pp. 8 en 9; in dezelfde zin, *ibid.*, pp. 24 en 25; nr. 4-1143/2, pp. 3 en 4).

Die bepalingen van het Avenant zijn een afspiegeling van artikel 466*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992), dat luidt :

« Wanneer een rijksinwoner beroepsinkomsten uit het buitenland verkrijgt die krachtens een internationale overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting in België van personenbelasting zijn vrijgesteld, worden de in artikel 466 bedoelde aanvullende gemeentebelasting en aanvullende agglomeratiebelasting desalniettemin, voor zover de internationale overeenkomst zulks toelaat, berekend op de rijksbelasting die vastgesteld zou zijn indien de beroepsinkomsten in kwestie uit bronnen in België zouden zijn verkregen ».

B.6.3. In dezelfde parlementaire voorbereiding wordt voorts aangegeven dat de genoemde aanvullende belastingen zullen kunnen worden geïnd vanaf het aanslagjaar 2009, dat betrekking heeft op de inkomsten van 2008 (*ibid.*, nr. 4-1143/1, pp. 25 en 51; nr. 4-1143/2, p. 3). Omdat de wetgever het mogelijk achtte dat de inwerkingtreding van het Avenant uitbleef (*ibid.*, nr. 4-1143/1, p. 36) en hij zich vragen stelde over de duur van de goedkeuringsprocedure in Frankrijk (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 4),

heeft hij in artikel 8 van de wet, « voornamelijk » teneinde « te verzekeren dat België, mocht de inwerkingtreding van het Avenant uitblijven, vanaf aanslagjaar 2009 gemeentelijke opcentiemen kan heffen van de personenbelasting op de beroepsinkomsten van inwoners van België die op grond van de Overeenkomst en van het Avenant in België vrijgesteld zijn van belasting en belastbaar zijn in Frankrijk » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 36), bepaald dat de belastingen en de aanvullende belastingen die voortvloeien uit de toepassing van het Avenant zelfs buiten de aanslagtermijnen waarin is voorzien in het WIB 1992, zouden mogen worden gevestigd.

B.7. Inzake de inkomstenbelasting ontstaat de belastingschuld definitief op de datum van afsluiting van de periode waarin de inkomsten die de belastingbasis uitmaken, verworven zijn. Bovendien is aan de personenbelasting in België onderworpen elke persoon die op 1 januari van het jaar waarnaar het aanslagjaar wordt genoemd als rijksinwoner wordt beschouwd (artikel 308 van het WIB 1992) en de aanvullende gemeentebelasting wordt geheven ten laste van de rijksinwoner die in die gemeente belastbaar is (artikel 467 van het WIB 1992).

B.8. Uit de in B.6.3 aangegeven elementen volgt dat de in het geding zijnde bepalingen, in zoverre zij van toepassing zijn op feiten, handelingen en toestanden (de inkomsten verkregen in 2008) die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat zij in werking zijn getreden (de instemmingswet werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 januari 2010), een retroactief karakter hebben.

B.9. De terugwerkende kracht van wetsbepalingen, die van die aard is dat zij rechtsonzekerheid in het leven kan roepen, kan enkel worden verantwoord op grond van bijzondere omstandigheden, inzonderheid wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

B.10.1. De terugwerkende kracht van de in het geding zijnde bepalingen kan worden verantwoord door de bekommernis om de financiering te waarborgen van de gemeenten wier diensten vroeger werden gebruikt door inwoners die er een duurzaam tehuis hadden, maar er geen lokale belastingen betaalden, rekening houdend met het feit dat zij niet aan de Belgische belasting waren onderworpen. De wetgever heeft in dat opzicht rekening kunnen houden met

de datum van 31 december 2008, vanaf wanneer die belastingplichtigen niet langer het voordeel van de grensarbeidersregeling kunnen genieten (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 9).

In de parlementaire voorbereiding wordt in verband met artikel 3 van het Avenant trouwens aangegeven :

« De tekst preciseert dat die bepaling met ingang van 1 januari 2009 van toepassing is. Met andere woorden, vanaf die datum mag België voor het bepalen van de gemeentelijke opcentiemen op de personenbelasting rekening houden met de beroepsinkomsten die krachtens de Overeenkomst en het Avenant vrijgesteld zijn. Teneinde alle betrokken belastingplichtigen op dezelfde manier te behandelen, zal de bepaling worden toegepast vanaf het eerste aanslagjaar dat aanvangt vanaf die datum, te weten aanslagjaar 2009 (dat betrekking heeft op de inkomsten van 2008) » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1143/1, p. 25; in dezelfde zin, *Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 6).

B.10.2. De in het geding zijnde maatregel doet niet op onevenredige wijze afbreuk aan de rechten van de betrokken belastingplichtigen die, zoals te dezen, in de Belgische grenszone gedomicilieerd zijn en die in 2008 en 2009 bedrijfsinkomsten hebben verkregen, aangezien, enerzijds, het publiek over het Avenant was voorgelicht zodra het was ondertekend (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1858/002, p. 5) en, anderzijds, zoals aangegeven in de parlementaire voorbereiding, het niveau van de belastingen waaraan die belastingplichtigen in Frankrijk zijn onderworpen, in de regel minder hoog is dan het niveau van de belastingen waaraan zij in België waren onderworpen.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2 van de wet van 7 mei 2009 « houdende instemming met en uitvoering van het Avenant, ondertekend te Brussel op 12 december 2008, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 » schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 30 oktober 2012, door rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter ter vervanging van voorzitter R. Henneuse, wettig verhinderd.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

F. Meersschaut

J.-P. Snappe